İşçi Bülteni
Özel Sayısı: 269

Fiyatı 25 YKr. Şubat 2008

Esenyurt-Kıraç İşçi Bülteni

** Sefalet ücretlerine*

** Zorunlu mesailere*

** Sendikasız-sigortasız çalışmaya*

** Emeklilik hakkının ve kıdem tazminatının gaspına*

** Sosyal yıkım saldırılarına*

** Kölece çalışmaya,*

** Geleceksiz yaşamaya karşı...*

2. Büyükçekmece İşçi Kurultayı'nda

gücümüzü birleştiriyoruz!..

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya da hiçbirimiz!

Kapitalist sistemde işsizlik, kaynağını sistemden alan yapısal bir sorundur. Dolayısıyla işsizlik sorununun köklü bir biçimde çözülmesi imkansızdır. Üstelik kapitalist sistemdeki egemen güç olan sermaye sınıfı, işsizlik sorununu çözmek gibi bir niyetten de yoksundur. Zira bir işsizler ordusunun varlığı sermaye sınıfının tercih ettiği bir durumdur. Sermaye, bu işsizler ordusunu kullanarak, fabrikalarda çalışanlara sokakta işsiz gezenleri göstererek, onları bu yolla sindirip korkutarak pek çok saldırı politikasını daha kolaylıkla hayata geçirme imkanı bulmaktadır. Onun bu konuda tek dikkat ettiği nokta, işsizliğin kendi başını ağrıtmayacak sınırlar içinde tutulmasıdır.

Gerçekten de işsizlik sorunu bugün bu kadar yaygın ve ürkütücü bir hal almış olmasa, sermaye ne hak gasplarını ne de kölece çalışma koşullarını bu denli pervasız bir biçimde dayatabilirdi. Tersinden de aynı şeyi söylemek mümkündür; sermayenin düşük ücret politikalarına, hak gasplarına, giderek daha da kötüleşen çalışma koşullarına, uzayan çalışma saatlerine karşı işçi sınıfı cephesinden az-çok etkili bir direnç gösterilebiliyor olsaydı, işsizlik sorunu bu kadar yaygın ve yakıcı bir sorun halini almazdı. Bu soyut bir öngörü değil. Tam tersine yaşanan somut durumun en açık şekilde ortaya koyduğu bir gerçek.

Geçtiğimiz günlerde Hak-İş Sendikası tarafından yayınlanan bir rapor, işsizlik ve uzun çalışma saatleri arasındaki yakın ilişkiyi bir kez daha gündeme taşıdı. Raporda işsizliğin patronlar tarafından çalışanlara karşı bir tehdit unsuru olarak kullanıldığı, kapasite ve üretim artışının işçi sayısı arttırılarak değil mevcut işçiler daha fazla çalıştırılarak karşılandığı saptanıyor. Bu sayede işçilere yasal süreleri hayli aşan fazla çalışmalar yaptırıldığı ortaya konuluyor. Türkiye'de resmi haftalık çalışma süresinin 45 saat olduğu, buna rağmen mesailerle birlikte ortalama haftalık çalışma süresinin 50 saati bulduğu, bazı sektörlerde ise bu sürenin 72 saate kadar çıktığı belirtiliyor. AB ülkelerinde ise bu sürenin fazla mesailer de dahil en fazla 48 saate ulaştığı vurgulanıyor. Örneğin Türkiye'de imalat sanayii işçisi haftada ortalama 52.1 saat çalışırken aynı oran Yunanistan'da 42.7 saat.

Gene raporda iş yasasındaki fazla çalışma ve denkleştirme ile ilgili hükümlerin revize edilmesi ve çalışma sürelerinin AB ortalamalarına çekilmesi halinde ise işsizliğin yüzde 25 oranında azalacağı söyleniyor.

Elbette raporda dile getirilenler büyük ölçüde doğru. Uzun çalışma süreleri ve zorunlu mesailer, işsizlikle belasıyla sıkı sıkıya bağlantılıdır. Çünkü uzun çalışma süreleri ve yaygın fazla mesai uygulaması patronların işgücüne olan ihtiyaçlarını azaltmaktadır. Patronlar sınıfsal konumu gereği sokaktaki işsizin nasıl geçineceğini değil kendi kârını nasıl arttırabileceğini düşünmektedir. Dolayısıyla 8 saat çalıştırdığı iki işçiye ücret ödemek yerine tek işçiyi 16 saat çalıştırmak onun daha çok işine gelmektedir.

Bütün bunlardan çıkan sonuç, işçi sınıfının kötü çalışma ve yaşam koşullarına karşı sorunlarının ve dolayısıyla istemlerinin birbiriyle bağlantılı olduğudur. Sokakta yüzbinlerce insan işsiz gezerken, fabrikada çalışan işçinin uzun çalışma belasından kurtulması mümkün değildir. Hem yüzbinlerce işsiz varken hem de işçiler uzun çalışmaya razıyken patronların ücretleri yükseltmesini beklemek de boşuna umitlenmektir. Çözeceksek bütün sorunlarımızı birlikte çözeceğiz. Mücadele edeceksek işçisiyle işsiziyle, birlikte örgütlenerek mücadele edeceğiz. Sadece kendi yaşadığımız sorunlardan yakınarak, başka fabrikalardaki işçilerin ya da işsizlerin sorunlarına sırtımızı dönerek yapabileceğimiz fazla bir şey yoktur. O halde birleşik mücadeleyi örgütlemek için tüm işçi ve emekçileri biraraya getirmek için elimizden gelen çabayı ortaya koyalım. Unutmayalım ki, kurtuluş yok tek başına! Ya hep beraber, ya da hiçbirimiz!

Patronlardan göstermelik ücret artışları....

Sefalet ücretleri kaderimiz değildir!

İşçi bültenmizin Ocak ayı sayısında, bölgemizdeki fabrikalarda yaşanan bir dizi soruna işaret etmiş, sermayenin bize dayattığı kölece yaşam koşullarına değinmiştik. Sermayenin bu ağır dayatmalarından biri de fabrikalarımızda bize emeğimizin karşılığı olarak reva gördükleri kölelik ücretleri ve her yıl ocak ayında yapılması gereken "Ocak ayı " zamları konusunda gösterdikleri pervasızca tutum oluyor. Hayat pahalılığının ayyuka çıktığı, her geçen gün temel ihtiyaçları oluşturan ürünlere yeni zamların yapıldığı bir dönemde, sıra işçilerin ücretlerine zam yapmaya geldiğinde sudan sabundan bahanelerle işi geçiştirme taktiğini uyguluyorlar. Sermaye ve onun hizmetkarı konumundaki hükümet, "ekonomik dengeleri" bahane ederek biz işçilere sabırlı olmamızı, aldığımız kölelik ücretlerine şükretmemizi salık veriyorlar.

> ***Biz işçiler için örgütsüz çalışma açlıkla, sefaletle, kölelikle aynı anlama gelir. Örgütsüz çalışma bizler için "ÖLÜM" demektir!***

Mutfak tüpünün 50 YTL, ev kiralarının 350-400 YTL, bir ekmeğin (son yapılacak %25 zam hariç) 600 Ykr. olduğu gerçeğinden hareket edersek, bize emeğimiz, alınterimiz karşılığında fabrikalarımızda ödenen ücretler insanlık suçudur!!! Sırtımızdan geçinen, servetine servet katan bu asalak patron sınıfı, daha fazla "kâr" etmek için her türlü kirli taktiğe başvurabiliyor. Kimi zaman bunu açıktan zor, baskı ve hakaretle yaparken; kimi zaman da daha sinsi taktikler izliyorlar.

Geçtiğimiz sayıda hakkımızı almanın yolunun, bizim örgütlü bir şekilde hareket etmemizden geçtiğini özel bir önemle vurgulamıştık. Zamlar için işyerlerinde güvendiğimiz arkadaşlarla biraraya gelerek komiteler kurup, toplu bir şekilde hereket ederek, gerektiğinde iş yavaşlatma vb. eylem biçimlerine de başvurarak bu asalak patron sınıfının karşısına tek yumruk, tek yürek dikilip hakkımız olanı alabiliriz ancak. Aksi takdirde bireysel hareket ettiğimiz zaman görüyoruz ki, hiçbir hakkımızı alamadığımız gibi, çalışma koşullarımız daha da ağırlaşıyor.

Bunun son örneği Ocak ayında yapılması gereken zamlarda yaşandı. Bizim örgütsüzlüğümüzü fırsat bilen, işçi kanıyla beslenen asalak patronlar, ya sıfır zam dayattılar ya da göstermelik olarak bir-iki puanlık komik ve hiçbir derdimize deva olmayacak bir "artış" yaptılar. Biz işçiler, emekçiler ise tüm bu olanlara seyirci kaldık. Halbuki sorun hepimizi kapsıyor. Tam da bizim geleceğimizi ilgilendiren bir sorun. Geçmişte kimi fabrikalarda cılız kalan, ani bir öfkeyle patlak veren, ama örgütlü bir davranıştan ve yapılanmadan yoksun bir takım tepkiler de oldu. Ama tam da bu "örgütsüz" olması nedeniyle istenilen sonuçlar elde edilemedi. Patronlar kendilerince "sorun" gördükleri işçi kardeşlerimizi işten çıkarıp, geri kalanları ise tehdit ve baskı ile susturarak zam dönemlerini kendilerince "başarıyla" atlattılar. Arkadaşlar, işte bu sebeple biz işçiler için çalışmak nasıl bir zorunluluk ise, "örgütlülük" de aynı derecede olmazsa olmaz bir zorunluluktur. Biz işçiler için örgütsüz çalışma açlık, sefalet ve kölelikle aynı anlama gelir. Örgütsüz çalışma bizler için "ÖLÜM" demektir! Biz örgütsüz olduğumuz sürece Ocak ayı zamlarında olduğu gibi, diğer haklarımızı alma konusunda da bozguna uğrayacağız. Ve kölelik zincirine her geçen gün bir halka daha eklenecek.

Ne zaman ki bizler üretimden gelen örgütlü gücümüzün farkına varır, sınıf bilinci ile silahlanırsak, o zaman bizim karşımızda hiçbir güç tutunamaz. Sermayenin bir sonraki saldırısını da ancak böyle püskürtebilir, hatta ve hatta varolan bu kölelik düzenin zincirlerini tüm halkalarından paramparça edebiliriz. Acil olarak fabrikalarda en güvendiğimiz, kişiliği ve karekteri sağlam, bizi yarı yolda bırakmayacak arkadaşlarımızla biraraya gelmeli, fabrikalarda işçi komiteleri kurmalı ve bu komiteleri fabrikalarda tek karar organı haline getirmek için büyük bir gizlilik ve titizlik içinde örgütlenme çalışmalarına başlamalıyız. Bir kere örgütlü gücümüzü açığa çıkardık mı, ne bu son zamlarda olduğu gibi, ne de geçmişte uğradığımız hak gasplarında olduğu gibi sermaye sınıfı bize böyle pervasızca saldırabilir.

Astaş'da baskı ve sömürü yoğunlaşıyor!

Emekçi sınıfını öncelikle saygıyla selamlıyorum. Ben Astaş Alümünyum A.Ş. de çalışan bir işçiyim. Astaş'ta özellikle son beş yıldır baskı ve yıldırma politikaları aşırı boyutlara ulaşmış haldedir. Keyfi uygulamalar sürekli olarak çalışanların görev yerlerinin değiştirilmesi, hiç yapmadığı işleri yapmaya zorlanması ve bunun sonucunda bir çok arkadaşımızın parmaklarını kırması, kafasını kırması gibi iş kazalarının yaşanmasına sebep oluyor. Bunlara rağmen hiçbir şey olmamış gibi işçilerden ne toplu halde ne de bireysel olarak bir tepki gelmemektedir.

Herhangi bir işi yapamayacağını, branşı olmadığını söyleyen arkadaşlarımıza kapı gösterilmektedir. Diğer yandan aşırı mesailer insanları canından bezdirmektedir. Ayın 30 gününü insanlar fabrikada geçirmekte ve herhangi bir sosyal faaliyette bulunamamaktadır. İtiraz edenlerin görev yeri değiştirilerek gözdağı verilmektedir.

Banyolar sağlıksız. 100 kişiden fazla işçinin çalıştığı bu fabrikada sadece 3 adet banyo bulunmaktadır. Birçok arkadaşımız yıkanamadan yağlı-terli bir şekilde üstünü değiştirip evine gitmektedir.

Ne acıdır ki bu işyerinde örgütlü olan Özçelik-İş Sendikası bu olanlara seyirci kalmaktadır. Sözleşme zamanı üyelerle görüşmeden, sormadan anlaşmalar yaparak işçilere ihanet etmektedir. Son sözleşmede çok düşük bir rakama imza atmıştır.

Bütün çalışan kesimin bunu anlaması ve bilmesi gerekir. Örgütsüz ve bilinçsiz işçi sınıfının olduğu bir ülkede haktan ve hukuktan bahsedilemez. Hangi görüşten ve ideolojiden olunursa olunsun çalışanlar "EMEK"TE birleşmelidir. Örgütlü ve bilinçli, tuttuğunu koparan işçii sınıfını görmek özlemiyle. Saygılarımı sunuyorum.

Astaş Alümünyum'dan bir işçi

Bilmelisin işçi Babo

Üç kuruşa salla kürek
Dayanmaz ki buna yürek
Artık bir şey yapmak gerek
Görmelisin işçi Babo

Sahip çık emeğine
El sürdürme ekmeğine
Seni sömüren zalime
Vurmalısın işçi Babo

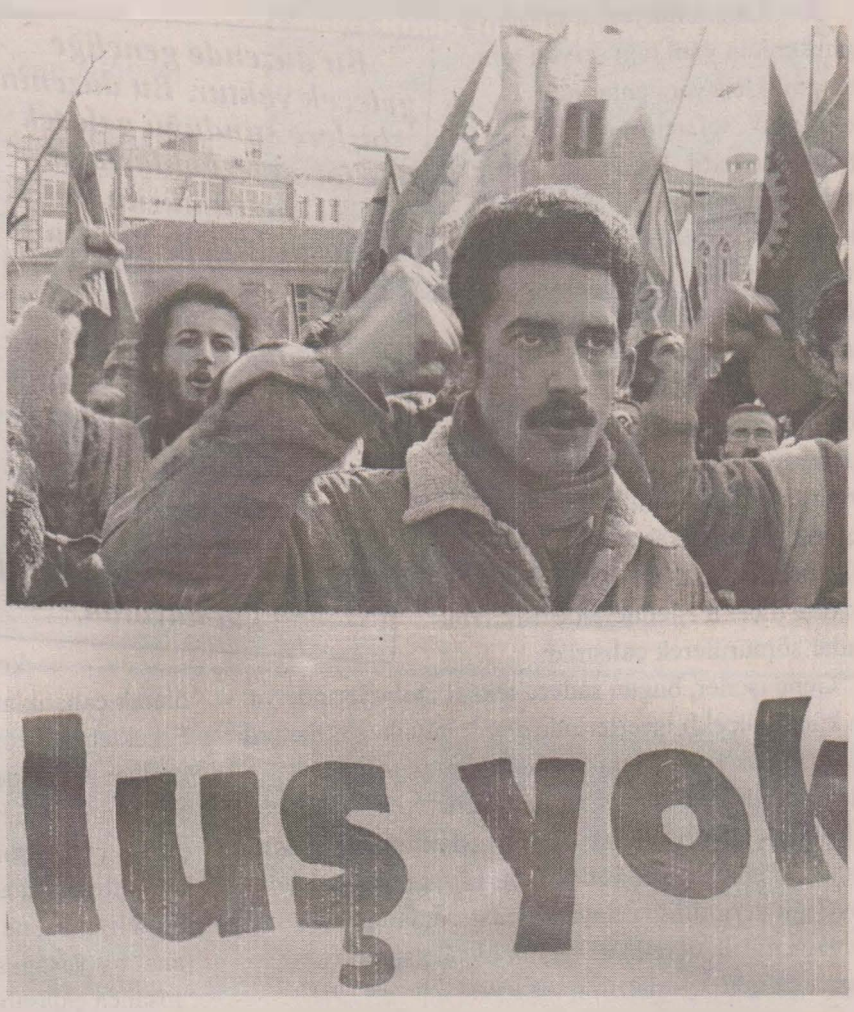
Bakma beylerin gözüne
Kulak ver benim sözüme
Sen kendi şanlı özüne
Dönmelisin işçi Babo

Yükselt duysunlar sesini
Korkmadan söyle sözünü
Emekçinin düzenini
Kurmalısın işçi Babo

Asilik var senin kanında
Kimse duramaz yolunda
Bende varım senin yanında
Bilmelisin işçi Babo

Yıldız Kalıp'ın zorba patronu işçileri tehdit ediyor...

İşçilerden gereken yanıtı mutlaka alacak!

Merhaba dostlar, kardeşler!
Sizlere bahsetmek istediğim konu patronların biz işçileri nasıl da hor gördüğünün ve insan yerine koymadığının somut bir örneği olacak. Yıldız Kalıp patronu geçtiğimiz haftalarda Ocak zamlarıyla ilgili bir toplantı yaptı. Patron tüm işçileri yemekhanede toplayıp uşaklarıyla birlikte karşımıze dikildi. Başladılar emeğiyle, alınteriyle geçinen biz işçileri aşağılamaya, horlamaya.

Fabrika gece-gündüz çalışmasına ve Yıldız Kalıp patronunun kârına kâr katmasına rağmen, fabrikanın zarar ettiğini söylüyordu patron. Zararın sebebinin de işçiler olduğunu söylüyordu. İşçilerin çok hastalanması, çok izin kullanmasından kaynaklı olarak istenilen sayıların verilememesinden dolayı fabrika zarar ediyormuş! Patron bunları sıraladıktan sonra evinde köpek beslediğini, köpeğin bile kendisine verilen sevginin ve şefkatin sonucu olarak itaat ettiğini söylüyor. Patronun Hadımköy Belediyesi'ne bile sözü geçiyormuş, eğer işçiler kendisine itaat etmiyorsa ve sözünü dinlemiyorsa kendisine yazıkmış.

Fabrikada çok yoğun mesai olduğundan ve bu nedenle üretim maliyetleri arttığından yıl sonu zamları olumsuz yönde etkilenecekmiş. Sanki işçiler kendi istekleriyle mesaiye kalıyorlar da, suçlu olan işçilermiş gibi konuştu.

Kurban bayramında önce yemekhaneye gelerek bayramın son 3 gününde bazı işçi arkadaşların mesaiye gelmesini isteyen sanki fabrikanın müdürü değildi de, işçiler "biz illah da mesaiye kalmak istiyoruz" dediler. Fazla mesaileri zorunlu hale getiren kendileri. Şimdi de karşımıza geçip fazla mesailerin maliyetleri artırdığını, bunun da zamları olumsuz etkileyeceğini söylüyorlar. Bununla da kalmıyor, koyduğu kurallara uymayanları işten atmakla, hatta dövmekle tehdit ediyor.

İşte kardeşler, patronlar bizim birlik olmamızdan güç alarak bizleri nasıl da aşağılıyorlar. Bizleri nasılda hor görüyorlar. Bizlerin emeğini sömürerek, zevk-i sefa içinde yaşayan, bizi aşağılayan, insan yerine koymayan bu kan emici sınıfa karşı yanıtımız çok net ve sert olmalıdır. Söyledikleri bu sözleri ona yedirmeliyiz.

Bunu yapabilmek için önce kendimize, sonra birbirimize güvenmeliyiz. Kardeşler, bizim gücümüz birliğimizdir, bu bilinçle hareket edelim. Türküyle, Kürdüyle, Alevisiyle, Sünnisiyle hayatı vareden biziz. Sömürücü patronlara gereken dersi vermek için emeğimiz, onurumuz için mücadele edelim.

Biz örgütlüysek herşeyiz, örgütsüzsek hiçbirşey!

Kölelik zincirlerini kırmak, geleceğimize sahip çıkmak için...

Genç işçiler mücadele saflarına!

Kapitalizm milyonlarca işçi ve emekçi için yani tüm serveti tüm zenginlikleri yaratanlar için yoksulluk, sefalet ve gelcceksizliktir. Bu düzenin çarkı işçi sınıfının emeğini sömürürerek döner. Genç işçiler, bu sömürü çarkının dişlileri arasında ezilen, bu sömürüden en fazla etkilenen bir kesimi oluşturuyor. Henüz çocuk denebilecek yaşlarda acımasız sömürü koşullarında çalışmaya başlayan emekçi çocuklarının ömürleri adeta törpüleniyor. Çoğu sigortasız, sendikasız, her türlü güvenceden yoksun, daha çok küçük ve orta ölçekli işletmelerde iliklerine kadar sömürülerek çalışırlar.

Bu düzende gençliğe gelecek yoktur. Bu düzenin bizlere sunduğu gelecek torna tezgahlarında ömrümüzün törpülenmesidir. Bu düzende gelecek, her gün canımız çıkarcasına çalışmak ve karşılığında verilen sefalet ücretidir. Ortaçağ köleliğidir, iş kazalarında ölmektir gelecek. Kapitalizmin yaşamımızı köleleştirmesine seyirci kalmayalım

Genç işçiler, bugün sadece tekstil atölyelerinde ya da küçük ölçekli işyerlerinde değil; büyük işletmelerde ya da büyük fabrikalara fason üretimi yapan işletmelerde de oldukça düşük ücretle ve baskılar eşliğinde çalıştırılıyorlar. Tüm bu işletmelerde çalışan çocuk ve genç işçiler yetişkin bir işçinin ortaya koyduğu verimliliği ortaya koymalarına rağmen oldukça düşük ücretle ve büyük ölçüde sigortasız olarak çalıştırılıyorlar.

Örneğin bölgemizde bulunan fabrikalardan Makel ve Yılmaz Redüktör bünyesinde azımsanmayacak miktarda 13-20 yaş arası işçi çalıştıyor. Makel başka isimlerle kurduğu fasonlar aracılığıyla yapıyor bu işi. Makel'in fason atelyelerinde bugün 100'üü aşkın çocuk ve genç işçi çalışıyor. Çalışanların tamamı sigortasız. Aldıkları ücretler büyük ölçüde asgari ücretin yarısı civarında. Yılmaz Redüktör'de çalışan genç işçilerin çıraklık sigortasının yapılmasının dışında koşulları çok farklı değil. Stajer öğrencilerin de yoğun bir şekilde çalıştırıldığı fabrikada ücretler yine asgari ücretin yarısı.

Birçok fabrikada, atölyede buna benzer uygulamalar mevcut. Sanayi sitelerine küçük atölyelere indikçe sömürü daha da katmerleşiyor. Baskı ve şiddete dahil olmak üzere her türlü insanlık dışı uygulama ile çalışma koşuları daha da katlanılmaz hale geliyor genç işçiler için.

İşçi gençliğin önemli bir kesiminin içerisinde yer aldığı çıraklık statüsü kölelik statüsünden farklı değildir. Genç işçiler, sağlıksız işyerlerinde, her türlü meslek hastalığına ve kazaya uygun ortamlarda çoğu zaman 12 saat gibi sürelerde çalıştırılmakta ve sömürülmektedirler. İşte bir meslek öğrenme pahasına katlanılan çıraklığın tek anlamı budur.

Genç işçilerin tüm bu koşullara boyun eğmesinin gerisinde asıl olarak çalıştıkları işe geçici gözüyle bakmaları var. Erkekler için zorunlu askerlik kalıcı bir işin önünü kesiyor. Genelde meslek öğrenme ve geleceğe dönük bir takım sahte hayaller uğruna ya da askere kadar çalışıp ondan sonra "adam gibi bir iş" bulmak adına katlanılıyor bu acımasız sömürüye. Oysa şunu bilmeliyiz ki, ne bir meslek sahibi olarak bu düzende rahat bir yaşam sürebiliriz; ne de ömrümüz boyunca "insanca çalaşabileceğimiz bir iş" buluruz.

Bu düzen ücretli kölelik düzenidir. Bir tarafta iktidarda olan ve milyonlarca işçi ve emekçiyi sömürerek yaşayan patronlar sınıfı, bir tarafta da bir kadermişcesine yoksulluğa ve sefalete sürüklenen işçi ve emekçiler. Bu düzende gençliğe gelecek yoktur. Bu düzenin bizlere sunduğu gelecek torna tezgahlarında ömrümüzün törpülenmesidir. Bu düzende gelecek, her gün canımız çıkarcasına çalışmak ve karşılığında verilen sefalet ücretidir. Ortaçağ köleliğidir, iş kazalarında ölmektir gelecek.

Kapitalizmin yaşamımızı kölcleştirmesine seyirci kalmayalım. Emeğimizin haramiler tarafından yağmalanmasına, geleceğimizin patronlar tarafından ipotek altına alınmasına karşı mücadele bayrağını yükseltelim!

Özgürlük ve eşitlik için...

Emekçi Kadın Kurultayı toplanıyor!

Özgürlük ve eşitlik için Emekçi Kadın Kurultayı toplanıyor.

Uzun zamandır hazırlıkları sürdürülen Emekçi Kadın Kurultayı 24 Şubata toplanıyor. İstanbul'un değişik bölgelerinde çalışmalarını sürdüren Emekçi Kadın Komisyonları, "Saldırılara, sömürüye dur demenin, yaşadığımız sorunlarla başa çıkmanın yolu kadınıyla-erkeğiyle elerimizi birleştirmekten, özgürlük ve eşitlik mücadelesinde yer almaktan geçtiğini" ifade ederek tüm işçi ve emekçileri kurultayda gücünü birleştirmeye çağırıyor.

24 Şubat Pazar * Saat: 11:00 Yer: Birleşik Metal-iş Toplantı salonu (Bostancı köprüsü üzeri)

Emekçi Kadın Komisyonları

Program:
***Tebliğ sunumları**
***Komisyonların görüş ve önerileri**
***Serbest kürsü**
***Sinevizyon gösterimi**
***Müzik dinletisi**

İŞÇİLERLE RÖPORTAJ

"Tek yürek tek bilek olmalıyız"

İşçi Bülteni: *İşyerinizde yaşadığınız sorunlar neler?*

Kale Kilit İşçisi: İşyerinin sendikalı olmasına rağmen yine de işçinin haklarının sağlanmaması. Yemeklerin sıcak olmaması, kullanılan suyun vakitli-vakitsiz kesilmesi, işçiden kapasitesinin üstünde iş istenmesi.

Rose Tekstil işçisi: İşyerimizde çeşitli sorunlar mevcut. Bunları şöyle sıralayabiliriz.
•Taşeronlaştırma. Rose Tekstil'e üretim yopan taşeron bir atölye olması.
* Yemeklerin bozuk olması ve yemekhanenin dar olması. Aynı zamanda masalar silinmeden ikinci grubun aynı masada yemek yenmesi.
* Yemek paydosunun kısa olması ve yemeğe tüm işçilerin aynı anda çıkmasından kaynaklı zamanımızın büyük kısmının sırada geçmesi
* Tuvaletlerin yetersiz ve temiz olmaması
* Giyinme dolaplarının eksik olması
* Performans dayatmasının olması ve işçilerin rekabate zorlanması

İşçi Bülteni: *Bu sorunlara karşı ne yapmak gerekir. Bu sorunları nasıl çözebiliriz?*

Kale Kilit İşçisi: İşçilerle diyaloğun kurulması ve sorunların görüşülmesi halinde ve tek yürek, tek bilek ve söz birliğiyle hareket ederek çözebiliriz.

Rose Tekstil işçisi: Yukarıda sıraladığımız sorunlar çözülemeyecek sorunlar değildir. Patronlar daha fazla kâr etmek için bu sorunları çözmek istemiyorlar. Patronlara bunları yaptırmak için işçilerin biraraya gelmesi gerekir. "Ne yapılabilinir" diye soracak olursak iş yavaşlatılabilinir, iş durdurulabilinir. Yeterki örgütlü bir tutum alınsın. Tabii daha kalıcı çözümler için ROSE Tekstil'i bir bütün olarak görmemiz ve ona göre örgütlenmek gerekir diye düşünüyorum.

Patronlar kıdem tazminatı hakkını elimizden almak istiyor...

Haklarımız için mücadeleye!

Sermayenin bir dediğini iki etmeyen AKP hükümeti, şimdi de işçi sınıfı ve emekçilerin elinde kalan son kırıntıyı, kıdem tazminat hakkını ortadan kaldırmaya hazırlanıyor. Beş yıllık iktidarı döneminde "reform" adı altında çıkardığı yasalarla ülkeyi patronlar için sömürü cennetine çeviren AKP hükümeti, hatırlanacağı gibi 4857 İş Kanunu'yla kuralsız çalışma kanunlarını yasalaştırmış oldu. Bu yasa ile birlikte fabrika yaşamı tamamen patronların insafına bırakıldı.

İş Kanunu'nu değiştirdikten sonra sıra sosyal hakların gaspına geldi. **Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası** (SSGSS) ile, emekliliğin imkansızlaştırılması, sağlığın paralı hale getirilmesi, emeklilik maaşlarının düşürülmesi planlanıyor. Geriye kıdem tazminatı kalıyor.

SSGSS kanunlaşmadan kıdem tazminatı için de tasarı hazır. Üç öneriden oluşuyor. Her üç öneri de (hangisi yasalaşırsa yasalaşsın) kıdem tazminatından yararlanmayı neredeyse imkansız hale getiriyor.

Birinci öneri: Kıdem tazminatının tümüyle kaldırılması, bunun yerine işsizlik sigortasından yararlanılması.

İkinci öneri: Kıdem tazminatı fonu oluşturulması. Fonda açık olursa yine işçi ve emekçiden alınan vergilerle açığın kapatılması.

Üçüncü öneri: İşçilerin bireysel hesaplarının izlenerek nemalandırılmasına dayalı katılım esaslı fon kurulması.

Kıdem tazminatı bizim için ne anlama geliyor ?

1- Patronun işçi çıkaracağı zaman ödeyeceği paradan dolayı kısmi bir iş güvencesi sağlaması.
2- İşçiye sağladığı "iş güvencesi"nden dolayı patronların dayatmasına karşı çıkması, itiraz etmesi
3- İşten çıkarılan işçi aldığı tazminattan dolayı iş bulana kadar asgari de olsa ailesinin ihtiyaçlarını karşılayabilmesi
4- Örgütlenme çalışmasını kolaylaştırması, her an işten çıkarılma tehlikesi karşısında alacağı tazminattan dolayı işçi için bir güvence anlamına gelmesidir.

Kıdem tazminatını kaldırarak patronlar ne amaçlıyor ?

1- Kolayından işçi çıkarmanın önündeki engelleri kaldırmak
2- Her istediğini içiler dayatmak, bunun için gelebilecek itirazları, karşı koyuşları ortadan kaldırmak
3- İşten çıkarılan işçiler bir başka fabrikada daha kötü koşullarda çalışmasına rıza göstermesini sağlamak.
4- Örgütlenme çalışmalarını daha da zorlaştırmak.

Sermaye hükümetinin "işsizliğe çare bulmak" yalanı altında gaspetmeye hazırlandığı kıdem tazminatının gaspı, işsizliğin daha da artması ve çalışma koşullarını daha da ağırlaşması anlamına gelmektedir. Zira işsizlik üreten kapitalist sisteminin efendilerinin ve uşaklarının işsizliğe çare bulmak gibi ne bir dertleri ne de niyetleri vardır. Kapitalizmin sendikasız, sigortasız, hiçbir güvenceye sahip olmayan ucuz işgücüne ihtiyacı var. Ucuz işgücü çalıştırmak için de işsizler ordusunu yedekte tutmak ister. Sermaye hükümetinin istikrar sağlamak ve istihdamı geliştirmek iddiasıyla gündeme getirdiği tüm uygulamalar bu amaca hizmet etmektedir. İşçiler olarak bu oyuna gelmemeli, haklarımızı savunmak için mücadele etmeliyiz.

İşçi Bülteni Özel Sayı 269 * Fiyatı: 25 YKr * Şubat 2008 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ* EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat Davutpaşa Cad Güven Sanayi sit C Blok No: 242 Topkapı İstanbul Tel: 577 54 92